

ter; der var indkvarteret sammen med Nr. 9, ikke været tilstrækkeligt den første Nat (13.—14. September), men næste Nat (14.—15. September) fik de efter Anmodning tilstrækkeligt. Dette Kvarter var paa Grund af manglende Tid under Kvartergøringen ikke efterset af Kompagniets kvartergørende og ej heller senere af Kompagniet. Mandskabet var instrueret om, hvor meget Halm der tilkom dem. Kompagnichefen har baade den 13. og 14. Morgen spurgt Mandskabet, om alle havde haft det godt, og faaet bekræftende Svar.“ „Den 14. September Morgen mødte han hos Lægen med et Saar paa Hælen og blev skrevet til Tjeneste. Den 15. September ca. Kl. 8 Morgen mødte han til Lægen i dennes Kvarter i Næsby Mejeri og fremviste Hælen, der var saa godt som lægt. Samtidig klagede han over Forkølelse med Hoste og Smertes i Brystet samt over Smertes i Ledet mellem højre Kraveben og Skulderben, hvilket sidste han antog var fremkommet som Følge af, at han for nogle Dage siden havde stødt sig. Han var meget øm der, men der var intet objektivt at paavise. Han behandlede derfor med Jod og Vatomslag. Hans Temperatur var 38,7. Undersøgelsen viser tvivlsom Bronchitis. Reservelæge J. C. Brinch erklærede ham kvartersyg og lod derefter den assisterende Underlæge køre ham til hans Kvarter paa Lægevognen. Under Kørselen var han beskyttet af en Kappe. I Kvarteret sørgede Underlægen for, at han fik en luftig Stue og kom i en god Seng. Efter Dagens Øvelse beordrede Reservelægen ca. Kl. 3 Eftermiddag Underlægen til at tilse Rekrutten og afgive Melding. Ca. Kl. 3,30 Eftermiddag — altsaa en halv Time efter — „meldte Underlægen Reservelægen, at Rekrutten var daarligere, Temperaturen var 39,9, han havde skiftende Kuldegysninger og Svedeture, men ingen Smertes i Ledene. Reservelægen rekvirerede da straks Ambulancevognen fra Slagelse Garnisonssygehus og begav sig selv paa Cykle til den syge. Tilfældet syntes dog ikke alvorligt. Pulsen var god. Reservelægen indlagde ham straks paa Garnisonssygehuset i Slagelse, og han blev under begge Lægers Tilsyn anbragt i Ambulancevognen, som imidlertid var ankommet, hvorpaa denne Kl. ca. 5 Eftm. afgik til Sygehuset. Den 16. September forespurgte Reservelægen Sygehuset om Rekruttens Befindende, og der blev svaret, at han havde det bedre, men at han havde Smertes i Ledene. Den 18. September om Morgen meddelte

Garnisonssygehuset paa ny Forespørgsel, at Tilstanden var slet, Temperaturen var over 41. Samme Eftermiddag Kl. 1,30 døde Rekrutten. Sandsynlig Dødsårsag: Gigtfeber.“

Det er altsaa Bataillonens Indberetning om den unge Soldat, der blev syg under Manøvrerne, og Sygdommen endte jo desværre med Døden. Som man maa ske allerede har bemærket, var der en lille Unøjagtighed i det ærede Medlems Udtalelser om denne Soldat; Unøjagtigheden fra det ærede Medlem Hr. Søgaards Side er naturligvis ikke fremført med Villie, men han har paa et enkelt Punkt ikke været rigtigt underrettet. Det ærede Medlem troede, at den unge Soldat havde været indkvarteret i en utæt Vognport, men han har altsaa, som det fremgaar af Rapporten, været indkvarteret i et 2 Fags Værelse med almindeligt Brædegulv; den første Nat havde han for lidt Halm, men han fik mere den næste. I øvrigt vil jeg gerne have Lov til at sige i Anledning af denne Soldats Død, at ikke mindst vi, der holder paa den almindelige Værnepligt, til enhver Tid maa kræve, at der passes paa de unge Mænd, naar de kommer ind i Tjenesten, og at man maa sørge for, at de i alle Henseender faar saa god og forsvarlig en Behandling som mulig. Tillige vil jeg gerne have Lov til at sige — og jeg er sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Søgaard giver mig Ret heri —, at de enkelte Befalingsmænd efter min Mening har gjort deres Pligt i dette Tilfælde. Det er Sædvane, at man saa vidt muligt efterser alle Kvarterer, men er der Tale om større Styrker og en meget spredt Indkvartering, saa at der kun ligger 2—3 Mand hvert Sted, kan det jo have sine Vanskeligheder at komme rundt til alle Stederne, selv de mindste Kvarterer, og faa undersøgt, hvorledes Forholdene er. Forinden Soldaterne bliver anbragt i Kvarter, maa Kaptajnen naturligvis ogsaa gøre opmærksom paa, hvad der kan kræves, men det mest betryggende er Befalingsmændenes Eftersyn. Jeg tror, at man nu faar færre Klager end tidligere, jeg tror, det gaar i den rigtige Retning; hele Tjenestemandstanden indenfor Hæren er sikkert en anden, end den var for en Snes Aar tilbage, Befalingsmændene faar mere og mere — der er dog brodne Kar i alle Lande — Forstaaelse af, hvad der er deres Pligt, naar de har med de unge Mennesker at gøre.

Med Hensyn til de Øvelser, som finder Sted i Kantonnement og for øvrigt ogsaa under Tjenesten i al Almindelighed, fore-